

midlers Udvisning, og at man ikke engang vil give Noget til „Din“s Kanoner eller til Reparation af „Gorm“s Dæk, saa den Udfigt var meget tynd. Men endelig, mine Herrer, hvad var dette? Det var et Forslag fra et Udvalg, men ikke Tilbud fra Folkethinget. Hvad stete? Da det kom til endelig Forhandling, saa blev det forkastet her i Thinget. Det var altsaa det Udgangspunkt, man havde, et Forslag, som Regjeringen og alle Sagtyndige fandt ubrugeligt, et Forslag, som Landstthinget forkastede, og et Forslag, som, da det kom til Stykket, Folkethinget ogsaa forkastede. Men dersom den Bebreidelse, som den ærede Ordfører fremførte, forøvrigt var rigtig, dersom det havde været godt, om vi i 1876 havde begyndt at gjøre Noget, hvormeget mere maa det saa ikke være nødvendigt nu, da vi ere komne ind i 1884, at begynde i det Mindste at enes, om end ikke om hele Forsvarsplannen, saa dog om det, som Mindretallet har tilladt sig at foreslaa subsidiært, nemlig om nogle mindre Bevillinger til saadanne Forsvarsmidler, som Flertallet selv optog i sit Forslag, og lige overfor hvilke der aldrig har været Uenighed. Den Omstændighed, at Flertallet ikke har villet gaa ind paa det Forslag, det er Noget, som er mig fuldstændig uforklarligt. Jeg kan forstaa, at det ærede Flertal maaftte efter den Stilling, det indtager . . . . . Jeg hører nu af det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg), at imorgen er det Marsdagen for den høitidelige Begivenhed, og at man nu i Dag vil mindes hin 2den April ved at laa Forsvarssagen ihjel; men at det ærede Flertal ikke har villet gaa ind paa at give endog en lille Bevilling for det kommende Aar, det er det, som er mig fuldstændig uforklarligt. (Indsigelse.) De Herrer sige nei, men jeg maa dog have Lov til at fremstille min Mening, og hvis de ærede Medlemmer ønske det, skulle de gjerne faae nærmere Forflaring deraf. Jeg antager nemlig, at Flertallet har det Hovedformaal at faae den nuværende Regjering fjernet. Udvalgets Flertal har i sin Betænkning sagt, at det ogsaa ønskede Forsvarssagen fremmet. Det ansaa dette for et betydningsfuldt Spørgsmaal, og det havde Interesse og Varme derfor. Det er jo en Selvfølge, at, naar et Udvalgs Flertal siger det, saa maa vi tro det. Men Forholdet mellem Varmegraden hos Flertallets Ønske om at faae Regjeringen fjernet og Varmegraden af dets Interesse for Forsvarssagen, derom er der Intet oplyst, og derom skal jeg derfor ikke udtale mig. Naar nu Flertallet har det dobbelte Formaal at faae Regjeringen fjernet og faae Noget ud af

Forsvarssagen, hvorfor indskrænker saa Flertallet sig til saadanne Foranstaltninger som Dagsordener og Forkastelser af Lovforslag. Flertallet veed jo, at lige overfor Regjeringen er Stillingen den, at den betragter det som Knips i Lommen og som Ord, bag hvilke der ikke ligger Handling, og derfor Ord, der ere uden Virkning, og lige overfor Forsvarssagen, da er det jo slet ikke Andet end Regtelse og Udsættelse af Bevillinger, som de selv anse for nødvendige. Dersom Flertallet altsaa vil forene dette dobbelte Formaal, synes det mig underligt, at det da ikke vælger det eneste effektive Middel, som jo ogsaa blev det saa tydeligt angivet som vel muligt, til at naae begge Maal; thi det er fra Regjeringens Side bestemt erklæret, at den vil vige sin Plads, saasnart nogen Anden bestemmer sig i Stand til at skaffe Forsvarssagen gennemført. Hvorfor vil saa Flertallet ikke fremme Forsvarssagen, om ikke efter Regjeringens Plan, saa dog i det Mindste paa en saadan Maade, at det kunde vente at faae Tilslutningovre i Landstthinget . . . og saa for Resten, hvad jeg kunde finde meget rimeligt fra deres Standpunkt, samtidig viste, idet de fremmede denne, at Regjeringen var den eneste Hindring for Lovforslagets Fremme. Men naar de ikke gjøre det, naar de ikke opstille noget Positivt, naar de ikke fremsætte noget som helst Fornuftigt i Sagen (Latter) — om Forbalelse, jeg siger maaftte min Mening temmelig oprigtig, jeg mener naturligvis ikke med Hensyn til de enkelte Ord, der ere komne frem, men jeg mener med Hensyn til Opstilling af Vædringsforslag, og i saa Henseende have de virkelig ikke stillet noget Fornuftigt op, idet de som bekendt Intet have opstillet — naar de ikke gjøre det, naar de ikke fremsætte noget som helst Positivt, ja, mine Herrer, saa siger jeg, at det viser, at Regjeringen ikke er den eneste Hindring, thi er det sandt, hvad de paaftaa — og jeg vil indrømme, at de have Ret i, at til at opnaa Enighed om Forsvarssagens Ordning hører en Regjering, som gjør dette Spørgsmaals Løsning til sin alvorlige Opgave, jeg er fuldstændig enig i, at det er sandt — men er det det, saa maa det ogsaa indrømmes at være sandt, at der ogsaa til at opnaa Enighed om Forsvarssagens Fremme hører en Nigsdag, der gjør dette Spørgsmaals Løsning til sin alvorlige Opgave. Men at Flertallet i Udvalget har gjort dette Spørgsmaals Løsning, har gjort Forsvarssagens Fremme til sin alvorlige Opgave, derom bærer sandelig ikke den Betænkning, som Flertallet har skrevet, noget som helst Vidnesbyrd, og naar de Herrer ikke engang ville gaa ind paa at forhandle, ikke engang ville slutte sig